

De Feuilletonroman
van de Week

HET SPOOK van den Wolvenburg

DOOR
A. HANS

— Laat dan alles op mijn naam zetten! Ik heet Ursula, Zenobie, Amelia Larifère, oud twee en dertig jaren, wonende in de Brugstraat. Nu, de notaris kent mij wel. Als ge alles op mijn naam zet, komt de erfenis terug aan u... Als ik u opeis en gij stemt toe, moet de schout u van de galg bevrijden. O, we zullen gelukkig zijn! Ik heb een goed humeur, ben zeer vriendelijk, en, ver... Je ze fluisterend, de liefdesvlam brandt nog in mij.

Ze bloosde wat, maar keek Doolage weer strak in de ogen.

— Ge zijt ook bevallig! vleide Bernard.

— Niet waar? O, we zullen zo gezellig samen leven. Ik zag dadelijk dat gij niet verdorven waart. Een verleiding... een misstap... maar we zullen alles vergeten. En we gaan elke morgen ter kerk... Wat hebt gij eigenlijk gedaan?

— Niets...

— Geen moord, hé?

— Zelfs geen diefstal...

— Wat bevriend misschien met kapitein De Lichte?

— Ik ken hem niet, van verre of dichtbij.

Mariette, die na de andere dame en haar man op de vlucht gejaagd te hebben, de overige bezoekers amuseerde, riep thans:

— Kijk, die staan ook al te vrijen.

Ze wees naar Doolage en juffer Larifère.

— Ik ga de boodschap doen, fluisterde deze en beschaamd liep ze heen.

— Blijf maar! schreeuwde de deerne haar na. Ge moet u voor mij niet generen.

Dan sprak ze tot het publiek:

— Lotje, Spitel en mij kent ge... Die vierde gevangene is onze kapitein zelf.

Sommigen die hetzelfde gerucht in de stand gehoord hadden, keken verrast op en schrokken zelfs. Zou die knappe jonkman dan waarlijk de zo beruchte hoofdman der bende zijn?

Maar Lotje, die op een bank zat met het hoofd droevig tussen de handen, richtte zich nu op en riep:

— Die heer is Bernard Doolage van Mater!

— Inderdaad, zei een bezoeker, hij gelijkt op Walter Doolage, die ik zeer goed heb gekend.

— Mijn oom, sprak Bernard. Ik ben hier natuurlijk door een schromelijke vergissing terecht gekomen.

— Ja, dat zeggen alle rovers, hernam de heer koel. Uw oom heeft een ongelukkig einde gehad, maar het bespaarde hem toch de schande een familielid in de kerker te zien.

— Dus, ge gelooft aan mijn schuld?

— Anders zou de schout u niet opsluiten.